

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA ÎNTÂI DUPĂ RUSALII
(a *Tuturor Sfinților*)

† SOBORUL
SFÎNȚILOR 12 APOSTOLI;
†) SF. IER. GHELASIE
DE LA RÂMEȚ

SFÎNȚENIA – ȚELUL SUPREM AL VIEȚII CREȘTINE

Textul evanghelic rânduit să fie lecturat la Sfânta Liturghie astăzi, în Duminica întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților), din Sfânta Evanghelie după Matei (10, 32-33; 37-38; 19, 27-30), prezintă câteva dintre condițiile esențiale ale dobândirii sfințeniei – „țelul suprem al vieții creștine”, și anume: mărturisirea Mântuitorului Hristos în fața oamenilor și nelepădarea de El; adeziunea totală la Persoana Sa; luarea crucii și urmarea Lui.

„Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri... Și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine”, spune Mântuitorul în Evanghelia de astăzi (Matei 10; 32-33, 38). Iar în alt loc, în Evanghelia după Ioan (12, 26), spune că „dacă-Mi slujește cineva, să-Mi urmeze și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă-Mi slujește cineva, Tatăl Meu îl va cinsti”.

„Cine urmează lui Hristos și crede în Hristos și Îl iubește pe Hristos prin rugăciune și fapte bune, acela înmulțit va lua și viață veșnică va moșteni; adică renunță la ceva trecător dar primește în viața lui pe Cineva netrecător, pe Hristos Cel veșnic, Izvorul vieții și al fericirii eterne. De aceea, apostolii, martirii și cuvioșii, precum și toți credincioșii mireni smeriți, rugători și mărturisitori ai credinței simt bucuria prezenței lui Hristos în viața lor” († Daniel, Patriarhul României, „Evanghelia slavei lui Hristos”, p. 91).

Prin Iisus Hristos, chemarea la sfințenie devine universală, adică adresată tuturor oamenilor: „Drept aceea, fiți voi desăvârșiți (sfinți), precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este!” (Matei 5, 48), mesaj al Mântuitorului Hristos preluat și de Sfântul Apostol Petru, care îndeamnă la împlinirea acestui scop suprem al vieții creștine: „După Sfântul Care v-a chemat pe voi, fiți și voi înșivă sfinți în toată petrecerea vieții, căci scris este: Fiți sfinți, pentru că Eu sunt Sfânt” (1 Petru 1, 15-16).

Duminica de astăzi ne învață că există, în fiecare din noi, germenul sfințeniei, care se poate dezvolta, care poate crește și urca, pe scara duhovnicească, spre cer, spre Împărăția lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a coborât o dată scara, la botez, iar noi suntem datori, după modelul Sfinților, odată cu creșterea noastră trupească și sufletească, să o urcăm, cu ajutorul harului divin, spre cer. Primind putere de la Duhul Sfânt, putem birui păcatul și putem astfel urca pe scara vieții, împreună cu Hristos, ca pe un drum al Golgotei, spre brațele părintești ale Tatălui, Care ne așteaptă cu multă dragoste la capătul ei.

Așadar, dobândirea sfințeniei presupune biruința asupra păcatului și un urcuș duhovnicesc continuu, cu multe măsuri de precauție, care nu se pot realiza decât numai printr-o legătură neîntreruptă cu Hristos și Biserica Sa.

Să ne rugăm să conștientizăm sfințenia latentă din sufletele noastre și să

urmăm idealul suprem pe care l-au avut toți sfinții, urcând duhovnicește mereu până vom ajunge cu toții la „unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu” (Efeseni 4, 13), împlinind astfel îndemnul Sfântului Apostol Pavel, care, prin Duhul, zice: „Căutați sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu” (Evrei 12, 14).

„Veniți credincioșilor astăzi să prăznuim creștinește și să laudăm preaslăvită pomenirea Tuturor Sfinților, cu psalmi, cu laude și cu cântări duhovnicești: Bucurați-vă slăviți Apostoli, prooroci, mucenici și ierarhi! Bucurați-vă adunarea cuvioșilor și a dreptilor! Bucurați-vă ceata cinstitelor femei și vă rugați lui Hristos pentru lume, să dăruiască poporului biruință asupra vrăjmașilor și sufletelor noastre mare milă” (Vecernia Duminicii Tuturor Sfinților, Slava la Stihoavnă). ✝

Arhid. Marinela Laurențiu Marcu

SFÂNTUL IERARH GHELASIE DE LA RÂMEȚ

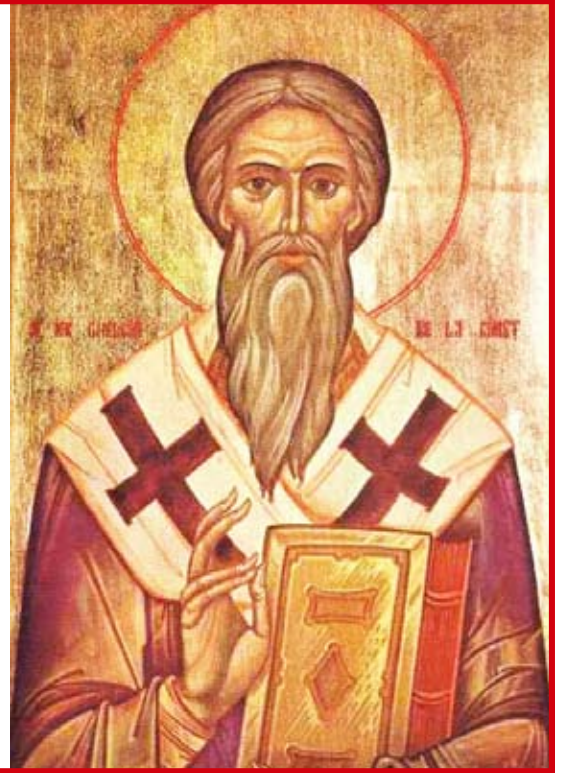

Având o viață duhovnicească îmbunătățită și învrednicindu-se încă din tinerețe cu darul facerii de minuni este ales mai apoi egumen al Măn. Râmeț. Tradiția spune că Sfântul Ghelasie avea doisprezece ucenici cu care împreună se ruga și postea, săvârșind sfintele slujbe cu mare osârdie și frică de Dumnezeu. Toată săptămâna Cuv. Ghelasie nu mânca, îndestulându-se numai cu Precuratele Taine. Ziua mergea cu ucenicii la ascultare, iar noaptea făcea priveghere și săvârșea Sf. Liturghie. Numai sâmbăta și duminica mânca împreună cu călugării la trapeza mănăstirii.

Mare părinte duhovnicesc al sihăștrilor din Munții Râmeț și al sătenilor din Țara Moșilor, îi cerceta în posturi pe toți sihăștrii ce se nevoiau în peșteri și mai apoi cobora în mănăstire, așteptat fiind de credincioșii și mocanii de prin munți. Având mare dar de la Dumnezeu, la Cuv. Ghelasie veneau și mulți bolnavi, mai ales cei stăpâniți de duhuri rele, și cu rugăciunile lui se vindecau.

Cercetările făcute la Râmeț de un grup de specialiști în decembrie 1978 au descoperit în biserica mănăstirii o inscripție care consemna numele „arhiepiscopului” Ghelasie, al zugravului Mihul de la Crișul Alb și data de 2 iulie 1377. Biserica fusese zidită cu mult înainte de anul 1377, iar atunci în fruntea Bisericii Ortodoxe din Transilvania se găsea arhiepiscopul Ghelasie, primul ierarh ortodox cunoscut cu numele în această „țară” românească. Acest arhiepiscop nu putea fi altul decât călugărul Ghelasie, pe care poporul l-a cinstit ca „sfânt”, poate încă din timpul vieții. El va fi fost egumen al obștei de la Râmeț, fiind apoi înălțat la treapta arhieriei.

**Din Sinaxar aflăm că
Sfântul Ierarh Ghelasie
a trăit în secolul al XIV-lea
și s-a nevoit ca sihastru
pe valea pârauului Râmeț
din Munții Apuseni.
Se pare că era de prin părțile
locului și din tinerețe
luase jugul lui Hristos,
deprinzând de la cei mai iscusiți
eremiți meșteșugul
luptei duhovnicești.
Mai târziu părăsește sihăstria
și ajunge vestit povătuitor
de suflete, întemeind
o obște de monahi aleși.**

Prin anul 1762, din ordinul generalului austriac Bukow, trimisul împărătesei Maria Tereza, zeci de mănăstiri și schituri românești din Transilvania au fost arse, distruse cu tunurile sau prefăcute în biserici parohiale. Între acestea se numără și Râmețul. A fost refăcută, dar în 1785 a fost distrusă din nou. Măn. Râmeț a fost închisă și doar din când în când mai slujeau preoți din satele învecinate.

Abia după 1918 se reia aici viața călugărească. Prin anul 1925, în timpul unor mari inundații, apele au scos la suprafață un craniu galben, frumos și cu mireasmă plăcută, care a ocolit biserica de trei ori pe apă, după care s-a oprit pe

creasta altarului. Tot atunci au fost găsite alte două cranii. Preotul dintr-un sat învecinat, care slujea și la biserica mănăstirii, le-a îngropat în partea dreaptă a bisericii. Iar în preajma celui de-al doilea război, un călugăr din partea locului, venit din ucenicie de la Athos și dorind să dea o nouă viață sfântului locaș, se așază aici. Tot în timpul unor inundații mari, se redescoperă sfintele moaște ale Sfântului Ghelasie. Craniul său este pus într-o raclă în biserică spre închinare și nu puține sunt minunile pe care Sfântul le-a făcut și le face și astăzi.

În 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe l-a canonizat, trecându-l în calendar cu zi de prăznuire 30 iunie. ❖

Deplina încredințare în voia lui Dumnezeu

Ai înțeles credința ca pe o exersare în bine. Să știi că ai înțeles-o așa cum trebuie. Exersarea ta a constat până acum în post, rugăciune și milostenie. Bine, acestea trei sunt de o foarte mare însemnătate. Postul, rugăciunea și milostenia sunt expresia practică a credinței, nădejzii și dragostei. Prin toate acestea tu arăți că te-ai încredințat voii lui Dumnezeu – și de vei împlini și vreo altă poruncă a lui Hristos, prin aceasta îți vei arăta iarăși că te-ai încredințat voii lui Dumnezeu. Această încredințare în voia lui Dumnezeu este ca un suflet al tuturor lucrărilor noastre legate de credință, și nu numai al lucrărilor și strădaniilor legate de credință, ci și al

tuturor gândurilor și simțămintelor și faptelor noastre – într-un cuvânt, al întregii noastre vieți. „M-am pogorât din Ceruri, a zis Hristos, nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis pe Mine” (Ioan 6, 38). Iar în ajunul pătimirii Sale, în sudoarea de sânge, îi spune Tatălui: „Însă nu voia Mea, ci a Ta să fie”.

Sunt o mulțime de oameni botezați, care se ostenesc să împlinească toată legea lui Dumnezeu, dar cu toate astea nu s-au încredințat pe de-a-ntregul voii lui Dumnezeu. Când vin suferințele, ei cârtesc asupra Făcătorului lor. Astfel, se dau în vileag că nu s-au încredințat voii Dumnezeului lor, că toată credința lor este superficială și faptele credinței lor

sunt calculate cu rațiunea omenească. Ca atare, să știi că exersarea încredințării în voia lui Dumnezeu este mai importantă decât toate exercițiile de credință pe care le facem. În pragul fiecărei noi zile, să spui: „Fie voia Ta, Tatăl!” și în pragul fiecărei nopți să spui: „Fie voia Ta, Tatăl!”; și când te slujește sănătatea și când cazi la pat, iarăși: „Fie voia Ta, Tatăl!”; și când câștigi și când pierzi, iarăși: „Fie voia Ta, Tatăl!”. În cele din urmă, când va veni ceasul de care nu poate scăpa nimeni și te vei întâlni față către față cu îngerul morții, spune cu îndrăzneală: „Fie voia Ta, Tatăl meu și Dumnezeul meu!” ❖

Sfântul Nicolae Velimirovici

PREOTUL GRIGORE DRAGOTĂ, CEL CARE A RIDICAT A DOUA BISERICĂ A PAROHIEI ȘERBAN VODĂ

Numele vrednicului de pomenire părinte Grigore Dragotă este legat de ctitorirea celei de-a doua biserici, ridicată pe terenul donat de doamna Atena Valentina Popescu. Mai mult, părintele Grigore Dragotă a fost cel care a aflat de testamentul doamnei Atena Valentina Popescu și care a dus la îndeplinire clauzele testamentului privind construirea unei biserici în Parohia Șerban Vodă.

S-a născut la 4 martie 1911, în comuna Scoarța, județul Gorj, din părinții Ion și Cătălina, fiind al treilea dintre cei șapte copii: patru băieți și trei fete. A urmat Seminarul Teologic din Râmnicu-Vâlcea și a fost student la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București între anii 1932-1936. A urmat, de asemenea, și cursurile Facultății de Drept între anii 1940-1944.

Părintele Grigore Dragotă a fost hirotonit în anul 1937, pe seama Parohiei Albele, județul Vlașca (astăzi Petru Rareș), unde a funcționat ca preot până în 1940. A fost cel care a descoperit testamentul doamnei Atena Valentina Popescu, iar, în anul 1940, a fost numit preot la Parohia Șerban Vodă, având ca sarcină ducerea la îndeplinire a testamentului și construirea celei de-a doua biserici.

La data de 22 august 1943, s-a pus piatra de temelie a noii biserici Șerban Vodă, de către Preacucernicul Protopop Traian Costea, asistat de un sobor de preoți și diaconi. Trei ani mai târziu, la 15 august 1946, biserica a fost dată cultului, sfințirea provizorie făcându-se chiar de către Părintele Dragotă Grigore.

Biserica era construită în plan triconic, cu pronaos supralărgit, cu o turlă mare deasupra pronaosului și un turn clopotniță de plan pătrat peste vestibul. Istoria ne consemnează faptele, cu stilul lacunar,

concis al pisaniei: „Între anii 1943 și 1964, cu voia și din mila lui Dumnezeu, ziditu-s-a Biserica Șerban Vodă, spre mângâierea și mântuirea multora. Pusă sub ocrotirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, drept hram alegându-se ziua de Adormirea Maicii Domnului, această sfântă biserică s-a ridicat îndeosebi prin munca și strădania Părintelui Dragotă Grigore, pe terenul donat de Atena Valentina Popescu (soție de colonel), cu fonduri lăsate prin testament de către ctitoră, și prin daniile credincioșilor”.

Pictura în frescă a bisericii a fost realizată între anii 1953-1959 de către pictorii Gheorghe Roșu și Dumitru Nicolaide. În anul 1962 s-a reușit împrejmuirea cu gard a bisericii, iar în 1964 a fost adăugat un mic pridvor la intrarea în biserică. Lucrările enumerate se datorează tot Preotului paroh Grigore Dragotă, iar acestea pot părea acum, pentru noi, fapte de viață banale, de la

sine înțelese. Însă trebuie ținut cont de perioada istorică în care s-au petrecut ele, cu cât efort, cu cât trudă și, de ce nu, cu cât risc erau împlinite... Ce vremuri triste pentru Biserica lui Hristos!

Dar iată că a venit și ziua de 10 mai 1970, zi mult așteptată, în care a avut loc târnosirea acestui sfânt locaș – Biserica Șerban Vodă. Slujba de sfințire a fost săvârșită de Preasfințitul Părinte Episcop dr. Antim Nica Târgovișteanul, Vicar-patriarhal, însoțit de un sobor de preoți și diaconi. La solemnă slujbă de sfințire a participat și Înaltpreasfințitul Sarchizian, Mitropolit al Libanului, rector al Institutului Teologic din Beirut, aflat în țara noastră ca oaspete al Bisericii Ortodoxe Române, la invitația Patriarhului Justinian Marina.

Părintele Dragotă a fost preot la Parohia Șerban Vodă până în anul 1991, fiind îngropat în curtea bisericii. A fost căsătorit cu preoteasa Virginia și a avut un băiat, Ilie, care a fost inginer chimist. În semn de pios omagiu, preoții bisericii au ridicat la căpătâiul său o cruce monumentală, brâncovenească, sculptată în piatră. ✦

Părintele Dinu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 30 Iunie - 7 Iulie 2024

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 30.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminică întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților) Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 03.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 05.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 06.07	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 07.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminică a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români) Utrenia, Sf. Liturghie

Propus spre canonizare în anul 2025

ARHIMANDRITUL DOMETIE MANOLACHE, DUHOVNICUL MĂNĂSTIRII RÂMEȚ

Părintele Dometie Manolache s-a născut în data de 15 octombrie 1924, în satul Mărculești, jud. Buzău, al patrulea dintre cei 12 copii ai familiei Ion și Filofteia Manolache. A absolvit Seminarul Teologic din Buzău în 1945, ca șef de promoție, și Institutul Teologic din București în 1949.

În anul 1972 s-a înscris la cursurile de doctorat la Institutul Teologic din București, pe care le-a încheiat cu media 10. În data de 14 septembrie 1949 a intrat în monahism la Măn. Prislop, avându-l naș de călugărie pe părintele Serafim Popescu - și el propus pentru canonizare în anul 2025 și fiind călugărit de Părintele Arsenie Boca. În data de 6 august, în același an, a fost hirotonit diacon, pe 7 august preot, iar în anul 1950 a fost numit stareț al Măn. Prislop.

Din 1952 până în 1957 a activat ca director de studii și profesor la școlile monahale ale Măn. Ciolanu, Rătești și Barbu. A slujit o perioadă la Catedrala episcopală din Buzău. În 1958 a ajuns la Măn. Piatra-Fântânele ca duhovnic și paroh al localității Dornișoara, iar în 1959 a fost numit stareț al Măn. Dragomirești.

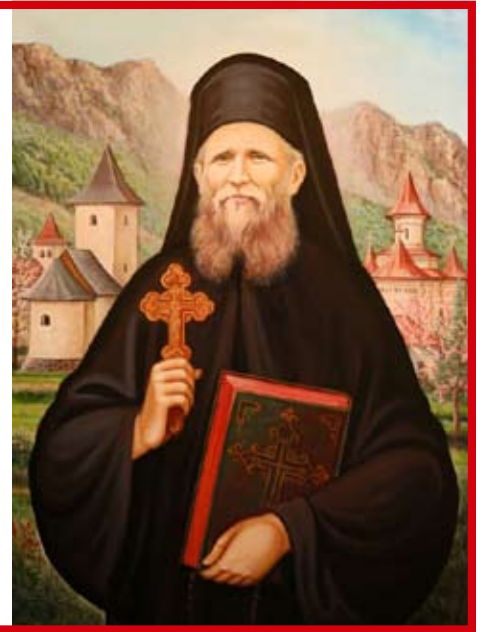
La 1 martie 1959 este numit preot-duhovnic la Măn. Râmeț și parohia Râmeț-Sat. La începutul înjghebării mănăstirii, Părintele și cele 40 de viețuitoare au îndurat multe neajunsuri: chilia puține, un atelier necorespunzător, lipsa hranei, a îmbrăcăminte și a medicamentelor. Iar în mai 1960, în urma decretului 410, maicile au fost nevoite să plece pe la casele părinților sau să lucreze în lume, mănăstirea fiind desființată.

Această pribegie a durat până în 1969, timp în care cele mai multe dintre ele au lucrat într-o secție de covoare a unei cooperative meșteșugărești din Aiud. În tot acest timp, Părintele Dometie și-a întărit obștea risipită în țară, direct sau prin scrisori, iar maicilor din Aiud le-a cumpărat două case în care să locuiască împreună. Măn. Râmeț a fost transformată în cabană și bufet, iar maicile au reușit să se întoarcă întâi ca civile, cu secția de covoare, fiind chiriașe și locuind împreună cu turiștii.

Părintele reușește să construiască o cabană în care o mută pe cea din incinta mănăstirii. Toate edificiile pe care le-a făcut aici au fost ridicate cu asumarea unor riscuri, unele fiind construite fără acte: atelierele de covoare, arhondaricele,

*„Rugați-vă neîncetat”,
ne spunea Părintele.
„Dacă-L aveți pe Hristos
în rugăciunile voastre,
îl alungați pe satana.
Numai așa împărăția lui Dumnezeu
se așază în voi,
cum ne învață Sfântul Casian”.
Prin rugăciune simțeam că ochii noștri
se ridică spre lumina dumnezeiască.
Eram în pribegie, eram împrăstiate,
dar prin rugăciune eram împreună.*

*Maica Ierusalima Ghibu,
stareța Mănăstirii Râmeț*

trapeza, paraclisul, introducerea curentului electric și a apei potabile, cele două case parohiale. A sădit o livadă, a instalat o stupină, a amenajat un lac de pește. S-a ocupat de restaurarea bisericii vechi și a ajutat la înființarea muzeului. A introdus cursa pe Valea Mănăstirii, plătind biletele multă vreme pentru ca linia să fie rentabilă.

Din viața lui se desprind un buchet de virtuți, dar credința în Dumnezeu, hărnicia, milostenia și dragostea pentru Sfânta Liturghie au avut un rol aparte. Maica Ierusalima Ghibu, prima stareță a Măn. Râmeț, vorbind despre credința părintelui Dometie relatează un eveniment petrecut în 12 iulie 1972. Erau în plin șantier, iar echipa de muncitori urma să încheie și să-și primească banii. Din nefericire cheltuielile depășeau capacitatea de plată cu 5.100 de lei, iar maica era tare îngrijorată. A venit la Părintele și l-a întrebat ce e de făcut, iar el a trimis-o să se roage Maicii Domnului, lucru care nu i-a căzut foarte bine stareței, întrucât i s-a părut că e doar un mod de a scăpa de ea. Părintele tocmai pleca la o slujire în afara mănăstirii, dar când s-a întors a întrebat-o pe maică dacă s-a rugat. Ea a mărturisit că a făcut-o, dar nu cu mare tragere de inimă, și că, într-adevăr, problema nu era rezolvată. Duhovnicul a liniștit-o și a îndemnat-o la rugăciune și nădejde. A doua zi, pe când stareța era foarte îngrijorată, s-a dus din nou la Părintele, întrebându-l ce să facă. Părintele a îndemnat-o: „roagă-te!” Tocmai atunci la mănăstire a oprit o mașină de București. A coborât o femeie care s-a îndreptat ținând spre Părin-

te și maica stareță, exprimându-și dorința să facă o donație ca recunoștință pentru ajutorul lui Dumnezeu într-un mare necaz avut. Le-a mărturisit că nu a intenționat să bată atâta drum, că a dorit să ducă banii la Cernica, dar noaptea a visat o tânără și frumoasă femeie care i-a spus: „Du-te la Râmeț că acolo au nevoie de tine”. În același timp, i-a rugat să nu deschidă plicul până când va pleca. După plecare, maica stareță a găsit în plic suma de care avea nevoie să-și plătească muncitorii, mai puțin 100 de lei, pe care în acea zi i-a adus un sătean cu un pomelnic. Acest episod a fost o lecție vie de încredințare a vieții lui Dumnezeu, o lecție printre multe altele date de Părintele, pentru maica Ierusalima și pentru fiecare dintre noi.

Mai spunea Maica Ierusalima: Imaginea Părintelui Dometie a rămas vie în sufletul fiecăreia dintre maicile de la Râmeț. Ne-a crescut în duhul sfințeniei, al lepădării de sine, al tăierii vocii, al trezviei, al rugăciunii și al muncii. Ne spunea: „Dacă vă rugați numai când vă aflați în genunchi, nu mergeți departe; dacă nu iertați din inimă greșiților voștri, rugăciunea voastră nu se ridică decât până la tavanul camerei. Rugăciunea voastră trebuie să fie neîncetată. Rugați-vă pentru fiecare om aflat în nevoie și în fața oricărei ispite care vă amenință. Rugați-vă Domnului mulțumindu-I pentru darurile Sale, pentru bucuriile duhovnicești care vă sunt hărăzite. Prin rugăciune va crește în voi acel pom de care vorbește Sfânta Evanghelie «în care vin păsările cerului și se sălășluiesc în ramurile lui»”. (Matei 13, 32) ❖